

[Hans Jørgen Jensen]

blemer, heller ikke i trafikken. Vi går naturligvis ikke ind for, at folk skal køre i beruset tilstand i trafikken.

Det, jeg forsøgte at forklare, var, at afholdsbevægelsen har erkendt, at der altså er spiritus i dette land, og at der er nogle mennesker, der vil drikke det, men der er en række mennesker, der misbruger spiritus, og derfor skal man forsøge at finde nogle måder at forhindre, at det sker i trafikken, på arbejdspladser osv. Dét mener afholdsbevægelsen spiritus overhovedet ikke hører hjemme. Det vil jeg gerne have gjort helt klart.

Men så prøver fru Kirsten Lee at fortælle, at det forebyggelsespolitiske råd er noget helt nyt i forhold til Alkohol- og Narkotikarådet. Hvori består det, når ministeren heroppefra kan fortælle os, at man under dette kan nedsætte et udvalg, der skal beskæftige sig med alkoholspørgsmål? Der er altså overhovedet ingen forskel på de ting, som man vil lægge frem som noget nyt, og det, vi har. Hvorfor skal man skabe noget nyt, når det ikke er det?

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne vide, hvad fru Kirsten Lee bygger sin mening på, når hun siger, at der kommer et selvstændigt alkoholinitiativ i den nye konstruktion. Når vi har et Alkohol- og Narkotikaråd i øjeblikket, er det efter SF's opfattelse, fordi misbrugsproblemerne ikke kan adskilles knivskarpt; derfor er der en mening i, at tingene hænger sammen.

Man har alkoholforbrug, og man har alkoholmisbrug. Man har pilleforbrug, og man har pillemisbrug. De to stimulansformer bliver meget ofte indtaget i en eller anden uskøn blanding. Derfra er vejen så ikke så lang over til det ulovlige narkotikaforbrug. Det er meget ofte de samme mennesker, der bevæger sig på den skala. Derfor er der god fornuft i at se disse problemer i sammenhæng.

Fornuften hører desværre op, hvis man vil lave en bred forebyggelsesinstans, som skal tage sig af alt lige fra alkoholmisbrug og til idrætsskader. Så bliver indsatsen så diffus, at vi lige så godt kunne lade være.

Glønborg (KRF):

I de par korte bemærkninger, jeg har haft, har jeg måttet tale en del om restriktioner, og

jeg vil nødig, at nogen skulle få det indtryk, at jeg betragter restriktioner som hovedvåbenet i den kamp, vi står i her. Det er foranlediget af situationerne, at jeg har talt en del om netop det emne, fordi det er dér, uenigheden ofte opstår.

Vi skal i denne kamp fordomsfrit bruge alle de virkemidler, vores fantasi kan finde frem, og som vi kan finde brugbare i praksis.

Det det gælder om, er at gøre lige netop det, der er brug for i enhver situation. Så kan det ikke nyttet noget, at man optræder sådan som den pralhals, der i sin tid gav anledning til det klassiske udtryk »Hic Rhodus, hic salta!« Til genopfriskning for dem, der har glemt deres oldtidskundskab, kan jeg sige, at historien var om en pralhals, der fortalte om et fantastisk spring, han havde gjort engang på Rhodos, og når han så pralede med det hver gang, sagde man til ham: Altså, lad nu være med at snakke om Rhodos. Tag lige og spring her og nu, og lad os se det.

Der er brug for i mange situationer at tage en kammerat under armen og aflede hans opmærksomhed fra spiritusen for at få ham til at gå i gang med noget andet. I andre situationer er der brug for en klar og kontant oplysning om, hvad sagen drejer sig om. Og i atter andre situationer drejer det sig simpelt hen om at tørre brækkelsen op efter den kammerat, der er kommet lidt galt af sted.

I denne sal drejer det sig om at træffe politiske beslutninger, og jeg har ikke ret meget tilovers for den, der står over for kammeraten, der ligger og er kommet galt af sted, den, som giver sig til at holde foredrag for ham om alkoholens virkninger eller siger: Ja, nu må vi også have startet en ny oplysningskampagne, eller nu må vi have gjort et eller andet.

Derfor må jeg også sige: Jeg har ærligt talt ikke ret meget tilovers for folk, der står heroppe og fortæller en hel masse om, hvad man skal gøre alle mulige andre steder end her. For det er det, vi skal gøre, når vi er i de andre situationer. Men her er det vores opgave at træffe de politiske beslutninger om det, der skal gøres herfra for at støtte det arbejde, som der heldigvis er en hel masse aktive mennesker der også er indstillet på at gøre ude i samfundet.

Vi har to dagsordener her i dag, og nu stilles det jo normalt op, som om hovedmodstanderne er dem, der kommer med dagsordener hver for sig, og så skal vi slås om at få dem igennem. Jeg